

Ze všech těchto úvah vyplývá, že

1. zákon č. 394/1922 pod slovy »samostatně výdělečné činnosti« rozumí výdělek z pravidelné činnosti manželky státního zaměstnance a contrario od nepravidelného výdělku z vedlejšího zaměstnání podřadného rázu, bez rozdílu, jakého druhu jest ona činnost výdělečná,

2. prováděcí nařízení, vyloživši tento smysl zákona v tomto směru, nepřekročilo meze zákona, k jehož provedení bylo vydáno.

Když pak jest nesporno, že manželky st-lů jako bankovní úřednice jsou samostatně výdělečně činné, srovnává se se zákonem, odepřela-li nař. rozhodnutí st-lům drahotní přídavky pro ženaté (dle II. tř. rod.) a přiznala jim pouze drahotní přídavky ve výměře stanovené pro ovdovělé zaměstnance . . . .

č. 2893.

Státní úředníci («Slovenská výhoda»): I. * »Přestěhování« ve smyslu odst. II. D 2 usnesení ministerské rady z 27. července 1920 neznamena toliko změnu pouhého fysického pobytu, nýbrž přeložení domácnosti (arg. II D 1 téhož usnesení). — II. Právo přiznané jednotlivým ústředním úřadům článkem XII, odst. 6 uvedeného usnesení min. rady, stanoviti úchytky od zásad tímto usnesením schválených, omezeno jest potud, že úchytky takové nesmějí odporovati smyslu této úpravy.

(Nález ze dne 21. listopadu 1923 č. 19.615.)

Věc: Theodor P., Václav S. a Rudolf Š. v Bratislavě (adv. Dr. Eduard Kaigl z Prahy) proti ministerstvu pošt a telegrafů (min. taj. Jan Bucek) o ponechání diet.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Nař. rozhodnutím min. pošt a telegrafů vyslovilo, že opětne žádosti účetního revidenta Václava S. a žádostem účetního rady Rudolfa Š. a poštovního inspektora Theodora P. o ponechání diet podle ustanovení oddílu II D 2 »Zásad pro úpravu osobních poměrů státních zaměstnanců na Slovensku«, schválených v min. radě z 27. července 1920 po 30. listopadu 1921 nelze vyhověti, jelikož konaným šetřením byla zjištěna možnost, aby žadatelé se členy v domácnosti trvale pohromadě bydleli a soukromě se stravovali v bytech — jež získali podnájmem. Okolnost, že v bytech všech žadatelů nejsou umístněny sporáky, ačkoliv poměry bytové tomu nebrání, není dle vysvětlivek k cit. oddílu »Zásad« obsažených ve výnosu min. pošt z 18. listopadu 1921 č. 53332-I závažnou pro posouzení nároku na mimořádné požitky z titulu dvojí domácnosti. Rozhodující jest objektivně zjištěná nemožnost, aby zaměstnanec se členy své domácnosti trvale pohromadě bydlil a se soukromě stravoval v bytu, jež v trvalém působišti získal.

O stížnostech všemi třemi uvedenými do rozhodnutí toho podaných, uvážil nss toto:

Podle odst. II D 2 usnesení min. rady z 27. července 1920 přísluší ženatým státním zaměstnancům, ustanoveným na systemisovaná místa na Slovensku, jak při původním jmenování, tak při pozdějším případném

přeložení z moci úřední, pokud se nemohou pro úředně zjištěný nedostatek bytů do nového působiště anebo do místa poblíže se nalézajícího a normálně přístupného přestěhovati, diety ustanovené pro exponované zaměstnance dle bodu III, odst. 1, po případě odst. 2 bodu I cit. usnesení min. rady.

Podle tohoto předpisu jest tedy jednou z podmínek nároku na diety nemožnost přestěhování. »Zásady« samy nedefinují přímo, co rozuměti jest přestěhováním státního zaměstnance. Leč uváží-li se, že tyto »zásady« v odst. II D 1 praví, že výlohami stěhovacími rozuměti jest výdeje přiměřené úřednímu postavení a počtu členů rodiny zaměstnance, povstale dopravou osoby, cestovních zavazadel a bytového zařízení, a přihlíží-li se k obyčejnému významu toho slova, sluší míti za to, že přestěhováním ve smyslu »zásad« rozuměti jest nikoliv jen změnu pouhého bydlení jako fyzického pobytu, nýbrž že přestěhování znamená přeložení domácnosti. Domácnost není přeložena a přestěhování nenastalo, jestliže není dána možnost přenést do nového místa i zařízení dřívějšího bytu aspoň v takovém rozsahu, který by umožňoval vedení domácnosti v obyčejném slova smyslu, t. j. tak, aby aspoň stravování a ostatní normální potřeby členů domácnosti mohly býti obyčejným způsobem obstarávány.

Úřad však, jak z nař. rozhodnutí vysvítá, vycházel z právního názoru, že přestěhování ve smyslu »Zásad« jest skutečně a tudíž nárok na diety pomíjí již tím, je-li zjištěna objektivní možnost společného bydlení členů domácnosti a stravování byt i v místnostech získaných podnájemem, opatřených zařízením od pronajímatele poskytnutým, a pokládá proto za nerozhodno, zdali přenesení vlastního zařízení bytového aspoň v míře omezené do nového bytu jest možno, a zdali také v jiných směrech v tomto bytě vedení vlastní domácnosti způsobem okolnostem toho kterého případu vyhovujícím jest možno. Tento výklad pojmu přestěhování nelze srovnati ani s obyčejným významem toho slova, ani se zněním a úmyslem usnesení ministerské rady z 27. července 1920.

Pokud se nař. rozhodnutí odvolává na vysvětlivky dané k oněm zásadám výnosem min. pošt a telegrafů z 18. listopadu 1921 č. 53332/I, jest k tomu podotknouti, že dle ustanovení čl. XII, odst. 6. »Zásad« vyhraženo bylo sice jednotlivým resortům právo stanoviti odchylky od uvedených zásad, avšak toto právo jest omezeno potud, že odchylky takové nesmějí odporovati smyslu této úpravy. Nemohla by proto těmto vysvětlivkám býti přiznána účinnost, kdyby nárok na diety činily závislým na momentech abstrahujících od základního předpokladu možnosti přestěhování ve smyslu svrchu vyloženém.

Ježto rozhodnutí, jímž st-lům nárok na diety byl odepřen, jest založeno, jak z předcházejícího vysvítá, na mylném výkladu ustanovení »Zásad«, o něž st-lé svůj nárok na další vyplácení diet opírají, musilo rozhodnutí to býti zrušeno podle § 7 zák. o ss.

Vývody odvodního spisu, pokud se snaží nař. rozhodnutí odůvodniti i skutečnostmi, o které nař. rozhodnutí opřeno nebylo, jako na př. tvrzením, že st-lé vážně bytu nehledali, nss se zabývati nemohl, ježto úkolem jeho jest, přezkoumávati rozhodnutí administrativních úřadů toliko tak, jak byla vydána.